

valamit? A csendes kivárást? Tétovázó ítéleteinket? A tunyaságot, amikor pedig segítségünket kérték? A néma kárörvendezést mások elsüllyedésén? A könyöklést, hogy a helyünkön maradassunk? Értékeink sutba vágását, és új értékek mérlegelés nélküli elfogadását? Az ingadozást? — Az emlékezet rostál, válogat. Kidobja azt, amit tehernek tart, és csak azt rögzíti, ami kellemes. Hiszen a rossz emlékek bilincseivel tovább haladni nem lehet. De vannak örök bélyegek. Isten megbocsát. Megváltott, és elvette bűneinket. De ki veszi el az emlékeinket?

7.

A professzor felemelte karját a levegőbe: — Le lehet vetkőztetni! Az asszisztensnő lehúzta a kesztyűit, kibontotta a hátul összekötözött, vértől lucskos köpenyt, amely alól előbukkant barna csikos polgári ruhája. A többiek is kibújtak köpenyeikből. A teremben fojtó meleg volt. Izzadt homlokukat törölgették.

— Uraim, készen vagyunk.

A professzor vizet csurgatott kezére.

— Életben marad? — kérdezte az adjunktus és arra gondolt, jó volna meginni egy kávé.

— Igen. De teljes lesz az amnézia. Emlékezetét elveszti.

BÍRÓ JÓZSEF VERSEI

Madarak

*nehézüptú madarak
húznak felettem
szárnyuk érinti homlokom
rést vágnak a kékben
rajtam barázdát
szorít a fájdalom*

Postludium

1945. AUGUSZTUS 6.

*minden rendben!
még 41 perc!
Hirosimának
MÉG NEGYVENEGY PERCE VAN!*

*9144 méter magasban
a Sárga Bomba
Harry Truman
zongorázik a hajószalonban*

*Louis! figyelje a radart!
86,5... 87... 87,5...
„Songa quasi una fantasia”
MÁR CSAK TÍZ PERC!*

*ÖT PERC!
EGY PERC!
TÍZ MÁSODPERC!
„In questa tomba oscura”*

*9 óra 15 perc!
pezsgő robban
a fényűző szalonban!*

*DOMINE DEUS
SANCTUS CRUCIFIXUS!
DONA NOBIS PACEM!
AMEN!*